

LBRIS

We know
books

Clara Iasmina Guțu

Viața din vis

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2025

Cuprins

Capitolul 1	
O introducere	9
Capitolul 2	
Încă o încurcătură	12
Capitolul 3	
Ce mă preocupă	15
Capitolul 4.....	18
O rafală i-a luat de lângă mine	18
Capitolul 5	
Scuze și mulțumesc	20
Capitolul 6	
Visul mi-a spus totul	22
Capitolul 7	
Cu lacrimi din nou.....	25
Capitolul 8	
M-am săturat	28
Capitolul 9	
Printre cei ca mine	30
Capitolul 10	
Un adevăr și o minciună.....	35
Capitolul 11	
Ceartă dintr-o singură direcție	38
Capitolul 12	
Iertare	40
Capitolul 13	
Mărturisiri.....	42

Capitolul 14	
Nu există „perfect”	44
Capitolul 15	
O secvență din viața mea	45
Capitolul 16	
Un vis care mi-a deschis ochii.....	48
Capitolul 17	
Gândurile de la miezul nopții	49
Capitolul 18	
Lacrimi de fericire	50
Capitolul 19	
Prieteni adevărați.....	54
Capitolul 20	
Înapoi la școală.....	56
Capitolul 21	
Entuziasm și spaimă.....	58
Capitolul 22	
Tratamentul	59
Capitolul 23	
O lume magică	61
Capitolul 24	
Surpriză!	63
Capitolul 25	
Povești din ultimii patru ani	65
Capitolul 26	
Planuri	
Capitolul 27	
Amintiri	69

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Ilustrații: Elisea Claudia Duță
Coperta: Cristian Plusart cu suport IA

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3,
207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA
Facebook: Cristian Plusart
e-mail: contact@cristianplusart.ro
tel.: +40.732.740511

Capitolul 1

O introducere

De mică m-am întrebat ce sunt visele. De ce nu ni le amintim? De ce, în lumea viselor, se întâmplă atât de multe într-un timp atât de scurt? În doar câteva secunde pot trece zile. Misterul lor mi-a plăcut întotdeauna, noaptea fiind parcă o altă viață a mea.

Visele mă pregăteau pentru ce urma să mi se întâmple. Îmi arătau ce încercări îți pot ieși în cale și mă învățau cum să ies din încurcături. Puteam greși în vis, însă în viața reală eram pregătită.

După vârsta de opt ani, visele nu au mai fost o viață paralelă – ci... singura. În urma unui accident de mașină, când celălalt șofer a fost neatenț, mama, care era în dreapta, a murit, tata, care conducea, și-a fracturat piciorul, iar eu... am orbit.

De atunci, am rămas doar noi doi. Tata se învinovățește încă pentru accident, însă eu vedeam atunci și știu că nu ar fi putut face nimic pentru a preveni ce s-a întâmplat. Am fost nervoasă și tristă, ca într-o tornadă de emoții. Durerea era prea mare și la fel și șocul. Este groaznic să pierzi un părinte și este greu să fii orb. Când ambele se întâmplă în același timp, revenirea este foarte complicată.

După câteva săptămâni de la incident, nu mai plângeam atât de mult. Însă încă mai îmi curge câte o lacrimă din când în când, în momentele în care amintirea tragică îmi apare în minte.

La școală, mi-am pierdut toți prietenii pe care îi aveam. Nu le mai plăcea de mine așa cum eram, ceea ce mi-a arătat că prietenii pe care credeam că le-am construit de-a lungul timpului erau false. Deși nu puteam vedea, simțeam privirile lor ațintite asupra mea.



Am început să primesc atenție specială, pe care nu o suportam. Știu că toți adulții erau bine intenționați, dar tot ce făceau era să înrăutățească situația. Doar atrăgeau și mai multe priviri asupra mea, priviri care mă judecau.

Am sperat să apară un tratament. Nu aveam cum să caut, din cauză că nu mai puteam vedea. Tata, însă, putea

și a încercat mai mult decât crezusem. De fiecare dată când mă întorceam de la școală, după încă o zi grea, tot ce speram era să îmi spună: „Am găsit un tratament care îți va reda vederea!”. Dar cuvintele așteptate nu veneau.

Astfel, visele au devenit, într-un fel, viața mea. Erau singurele pe care pierderea vederii nu mi le răpise și nici nu ar fi putut vreodată. Atunci când închideam ochii și adormeam, vedeam din nou culori, zâmbeam, aveam mulți prieteni și pe ambii părinți – la fel ca odată.

Capitolul 2

Încă o încurcătură

Era dimineată și încă o zi groaznică începea. Ca de fiecare dată, după ce am reușit să mă spăl și să mă îmbrac – cu ajutorul tatei, ceea ce nu prea îmi plăcea – m-a dus la școală și a urcat cu mine până în clasă.

Aproape toți colegii mei ajunseseră deja, cel puțin așa mi s-a părut auzindu-le vocile. Nu aveam nevoie să văd ca să știu că se holbau la mine și chicoteau că aveam nevoie de ajutor pentru aproape tot ce făceam.

— Voi de ce râdeți? se lua de ei tata.

Deși înțelegeam că voia doar să mă ajute, cuvintele mă sfâșiau pe interior. Îmi doream să nu spună nimic.

După ce m-a ajutat să mă așez și a plecat, copiii au început iar să șușotească.

Îmi doream să fie Kim lângă mine, prietena mea cea mai bună. Adică... fosta mea cea mai bună prietenă. Nu o mai auzisem de mult timp. Nu știam dacă mai era acolo sau dacă mă evita de aproape patru ani. Însă nu îi mai păsa de mine – la fel cum nu le păsa nici celorlalți – și acest lucru îl știam. Totuși, nu puteam să înțeleg de ce mă evita, de ce nu mai contam deloc pentru ea din cauza unui aspect fizic. Nu iubești un om pentru personalitatea sa? Poate că este doar o frază pe care adulții le-o spun copiilor, ei fiind prea mari pentru a-și urma propriul sfat. Oare, când cineva sfătuiește o altă persoană, se ascultă pe sine? Ascultă cu adevărat?

Poate că suntem toți prefăcuți, precum colegii mei.

Am auzit ușa deschizându-se, iar, după vreo zece secunde, profesoara a intrat. Mereu m-am întrebat de ce, înainte să intre în clasă, toți profesorii mai așteptă o vreme în prag, pur și simplu.

— Test! a anunțat ea, spre surpriza tuturor.

Îmi era dor de grijile de dinaintea unui test, deși nu aș fi crezut că voi avea acest gând. Nu puteam scrie și, deși



învățasem alfabetul Braille, nu aveam cum să citesc la fel ca un copil normal.

— Alice, tu vei da testul în pauză, oral, a spus ea, tare și clar, încât toți au auzit.

Am rămas acolo, în liniște, toată ora, privind negrul pe care îl vedeam mereu și de care aș fi dat orice ca să scap.

Capitolul 3

Ce mă preocupă

La cină, nici nu voiam să mă ating de mâncare. Eram prea ocupată să cuget la întâmplarea din ziua aceea. Nu era prima oară când eram tratată diferit. Mă săturasem până peste cap. Cred că m-aș fi simțit mai bine dacă eram ignorată.

Șoaptele colegilor și vorbele tatei, cuvintele profesoarei, identice cu ale celorlalți, îmi răsunau în cap, ca niște voci fantomatice, de care nu puteam scăpa, oricât mi-aș fi dorit.

— Nu mănânci? m-a întrebat tata. Este supa ta preferată!

Nu aveam chef, dar decât să mă sâcăie și să îmi întrerupă gândurile, am preferat să îl ascult.

Încercam să nimeresc bolul cu lingura. Chiar dacă eram atentă, era destul de dificil să nu mă murdăresc. Dar pentru că eram atât de adâncită în gânduri, a fost imposibil să evit să scap supa din lingură, chiar în poală.

— Ce te preocupă? m-a întrebat tata blând. Eu, însă, mi-l imaginam clătinând din cap, văzând că m-am murdărit.

Ce mă preocupa? Ce nu mă preocupa!

— Tu nu știi cum e! i-am întors eu pentru prima oară vorba. Să nu am nimic, nimic în comun cu cei din jurul meu și nimeni să nu înțeleagă cât de rău e de fapt! Azi toți m-au vorbit pe ascuns, ca în fiecare zi! În plus, am dat un test...